

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ КРЕДИТНОЇ УСТАНОВИ ЯК ОСНОВА ЇЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Ефективне функціонування кредитної установи великою мірою залежить від рівня її інноваційного потенціалу. Інноваційний потенціал передбачає реальну або потенційну спроможність банку вести інноваційну діяльність, тобто розробляти та впроваджувати нові технології або продукти.

Інноваційний потенціал банку – це сукупність взаємопов'язаних у певних соціально-економічних формах ресурсів, які за певних діючих внутрішніх і зовнішніх чинників інноваційного середовища можуть бути спрямовані на ефективну реалізацію перспективних інноваційних фінансово-кредитних послуг, з метою задоволення, з одного боку, нових потреб суспільства, а з іншого – поліпшення ефективності функціонування банківської установи в цілому.

Інноваційний потенціал кредитної установи формується під впливом як внутрішнього, так і зовнішнього середовища. Фактори внутрішнього середовища – це ті ресурси за допомогою яких банк має можливість здійснювати інноваційну діяльність (фактори прямого впливу). Фактори зовнішнього середовища умовно можна розділити на дві групи: фактори мікросередовища та макросередовища. Мікросередовище – область прямого і постійного контакту внутрішнього середовища кредитної установи, яка включає споживачів, конкурентів, партнерів. На цьому рівні слід виділити такі фактори впливу на формування інноваційного потенціалу фінансово-кредитної установи як попит споживачів та рівень їх доходів. Для управління попитом кредитній установі необхідно враховувати фактори, які впливають на величину і характер попиту, основними з яких є: статус банку; кількість та розміщення відділень; спектр пропонованих послуг; відсоткові ставки. Фактори макросередовища не мають безпосереднього впливу на формування інноваційного потенціалу кредитної установи, але так

чи інакше визначають її позиціонування на ринках, продуктову направленість, та інші можливості для ведення бізнесу.

Структура інноваційного потенціалу охоплює ті елементи кредитної установи, які обумовлюють її готовність до змін: децентралізація управлінських рішень, здатність організаційної структури перебудовуватися в залежності від конкретних завдань і умов діяльності, креативність персоналу, достатність ресурсів (матеріальних, фінансових, кадрових) для впровадження інновацій, здатність менеджменту оптимально використовувати ці ресурси;

Основу потенціалу банку складають ресурси (фінансові, матеріально-технічні, кадрові, інтелектуальні, інформаційні), використання яких дає певний результат. Результативна складова інноваційного потенціалу, як один з факторів, що його формують, виступає відображенням кінцевого результату реалізації наявних можливостей, тобто є своєрідною цільовою характеристикою інноваційного потенціалу. Використання ресурсів завжди цілеспрямоване й певним чином організоване для реалізації потреб суспільства й суб'єктів господарювання. Цілями інноваційної діяльності можуть бути виживання банку й збереження ніші на ринку, збільшення конкурентоспроможності, експансія, збільшення прибутку, тощо. Іншими словами, результативна складова інноваційного потенціалу виводить банківську установу на якісно новий рівень функціонування.

Враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що інноваційна політика кредитної установи має бути результатом глибокого дослідження ринку, постійного моніторингу дій конкурентів, повинна спиратися на сучасні науково-технічні досягнення та ефективне використання інтелектуального й творчого потенціалу персоналу, а також спиратися на досвід провідних світових фінансово-кредитних установ. Що дасть змогу вищому менеджменту розробити оптимальну стратегію інноваційного розвитку банківської установи, що в перспективі призведе до отримання конкурентних переваг та максимізації прибутків.

Кривич, Я.М. Інноваційний потенціал кредитної установи як основа її інноваційної політики [Текст] / Я.М. Кривич // Становлення і розвиток банківської системи України в умовах ринкових перетворень в економіці : збірник тез доповідей Всеукраїнської наук.-практ. конференції до 30-річчя факультету банківського бізнесу Тернопільського національно-економічного університету. – Тернопіль : ТНЕУ, 2008. – С. 145–147.